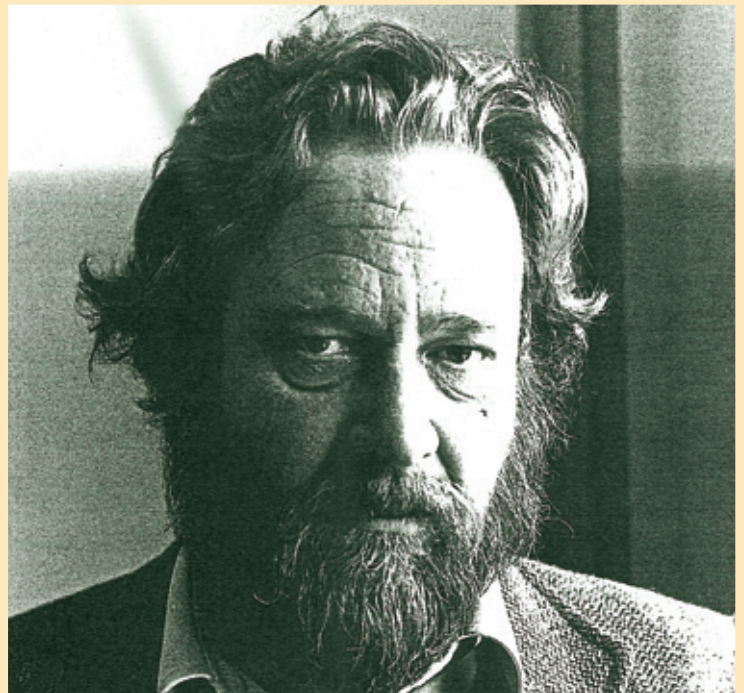

Manuel Garriga, un socialista vital

Manuel Royes i Vila

Manuel Garriga Miralles, company i amic, va ser un lluitador infatigable i un activista ple d'energia, d'iniciatives i d'esperances, que l'ajudaren també a combatre la malaltia que arrossegava des de feia temps. Morí a Sabadell el 16 de maig de 2003, i aleshores vaig escriure que havia lluitat contra el càncer fins al final amb la mateixa valentia i dignitat amb que havia entès la vida i la política: d'acord amb la seva personal manera de ser. Segurament tothom estarà d'acord que el llegat d'un home tan impulsiu, inquiet i agosarat com ell mai no pot ser del tot ordenat, i és cert.

El socialisme català deu molt a aquest polític inconformista i brillant: fou un home d'aquells que obre camí, un pioner per naturalesa. Havia nascut a Sabadell el 30 d'abril de 1937 i, essent encara molt jove, havia ajudat a persones compromeses en la clandestinitat a passar la frontera amb França gràcies al coneixement que tenia del territori de muntanya, com a resultat dels estius que havia passat conduint camions carregats de fusta per les pistes forestals a la Vall d'Aran.

Forjat en els ambients cristians s'incorporà aviat al grup de persones que, influïts per les tesis de Mounier i de la revista "El Ciervo, crearen l'Associació Democràtica Popular de Catalunya, que més tard es convertiria en el Front Obrer de Catalunya, dels quals esdevingué un militant tenaç i un punt de referència com un ferment de dinamisme i vitalitat. Aleshores el vaig conèixer i vaig compartir amb ell les idees de llibertat i de justícia social en aquell FOC de José Ignacio Urenda, Isidre Molas,

Pasqual Maragall, Jesús Salvador, Antoni Farrés i tants d'altres. En aquell ambient, Manuel Garriga era un veritable mestre. No tenia gaires anys més que nosaltres, però en sabia més i havia vist més món; expressava les idees i els projectes amb una seguretat tal que ens transmetia confiança. "Si passés res, avisa en Garriga", li deia a la meua dona en aquells temps de clandestinitat.

En aquella època, en Manel ja havia passat per la comissaria i per la Model. Precisament per aquesta detenció havia estat sancionat amb set anys sense poder matricular-se en cap Facultat de Ciències de les universitats espanyoles, un fet que condicionà el seu futur: deixà els estudis de Física i es matriculà en Dret, carrera en què es llicencià. Després va fer el servei militar a la Seu d'Urgell on coincidí amb d'altres companys de militància política. Tot just acabat de casar, va viure a Màlaga, amb Alfonso Carlos Comín, i després a Vilanova i la Geltrú, on treballaria de gerent d'una cooperativa de treballadors.

Retornat a Sabadell exercí d'advocat i portà una gestoria administrativa. Creà aleshores, amb Miquel Crusafont i d'altres amics, l'Aula de Cultura de l'Acadèmia de Belles Arts, des de la qual, i des dels Amics de les Arts de Terrassa, tot saltant-nos el tòpic de la rivalitat entre les dues ciutats, vam impulsar la revista "TS" que, com ell deia, pel fet d'acollir articles escrits amb llibertat de pensament, tant en l'àmbit cultural com ciutadà, visqué sotmesa a les multes de l'autoritat governativa.

El gener de 1970 al Mas de la Roca a Sant Llorenç Savall, on ell tenia una part llogada, es produí la dissolució del FOC, just un any després de l'expulsió del sector trotsquista; després en Manuel seguí impulsant iniciatives i creant espais de reivindicació, de protesta i d'oposició al franquisme: així el 1972 creà l'Assemblea de Ciutadans, un òrgan de coordinació i de defensa democràtica i s'incorporà a l'Assemblea de Catalunya; a casa seva reunia també un grup de vallesans que, després de la dissolució del FOC, volíem mantenir l'activitat i no teníem referència organitzativa. Amb humor ens anomenàvem els "elèctrics" perquè ens movíem molt ràpidament i érem per tot arreu. D'aquell grup en sortí una iniciativa per presentar una candidatura democràtica a les eleccions municipals de la tardor de 1973 pel terç familiar; una opció que s'assajà amb bons resultats a Terrassa i a Barcelona. A Sabadell es descartà per l'oposició rotunda del PSUC. Es tractava d'obrir espais de llibertat i, a més a més de guanyar-les, fer propaganda i demostrar que érem molts més.

Quan es creà la Convergència Socialista de Catalunya, el grup dels elèctrics feu un pas més per tal d'articular l'espai socialista, l'un a Terrassa i l'altre a Sabadell. El cercle de Sabadell seria fundat al domicili de Manuel Garriga, carrer de Riego, 106, en una reunió convocada conjuntament amb Joan Brunet.

Amb el "Miting de la Llibertat", celebrat al Palau Blaugrana de Barcelona el 22 de juny de 1976 començà la nova fase del procés de confluència vers el Congrés Constituent del Partit Socialista de Catalunya i intervingué en el primer míting que sota el mateix lema es produí a Sabadell el 23 octubre 1976. Garriga es mantingué sempre entre els més avançats i actius en el socialisme: era intel·ligent i tenia clar on calia anar, era brillant en l'exposició de les idees i tenia coratge. Tots aquests mèrits el feren indispensable en el socialisme durant la clandestinitat i durant la transició, i el portaren a tenir un lloc molt important en la defensa de la unitat dels tres corrents que acabarien creant el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Arribada la democràcia, en les primeres eleccions municipals de 1979, convocades després de gairebé mig segle, fou cap de la llista socialista per Sabadell i candidat, amb gran il·lusió, a l'alcaldia, però els resultats no l'acompanyaren, en part per la falta d'entesa que havia presidit la confecció de la llista. Es formà una majoria de govern d'esquerres amb el PSUC i, des de la segona tinença d'alcaldia i la regidoria d'Hisenda, s'abocà a fer front a una difícil situació econòmica, especialment agreujada en ciutats com Sabadell i Terrassa, degut a la crisi de la indústria tèxtil, el principal sector productiu.

Fou en aquest període, tan intens i absorbent, quan descobrí l'acció de govern i demostrà també que era un gestor eficaç, capaç de portar les seves idees a la pràctica. En aquest context tornà a demostrar que era un home capaç

i generós, que li interessava més allò que es feia que el lloc des d'on ell actuava. Amb tot, el seu lideratge polític s'anà esvaint, probablement pel seu poc interès en els càrrecs públics i perquè en realitat era un creador, un innovador: tenia fòbia a la rutina i quan havia assolit una meta, ràpidament buscava nous objectius. La seva lleialtat, el seu compromís polític entusiasta i generós no calmaren les aigües remogudes del socialisme local i en les eleccions de 1983 deixà el primer pla i esdevingué assessor. Es doctorà en Dret per la Universitat Autònoma de Barcelona el setembre de 1980 i n'esdevingué professor, a més d'assessor del Delegat del Govern a Barcelona.

Fou després quan acceptà de retornar a l'activitat municipal a l'Ajuntament de Terrassa, on demostrà la seva capacitat i el seu compromís durant deu anys. Ell fou el promotor i realitzador de "Prointensa", la primera societat mixta pública/privada que es creà al país destinada a la reactivació econòmica d'una ciutat sumida en una greu crisi industrial. No era una tasca gens fàcil teixir les complicitats entre tots els agents econòmics i aconseguir que treballessin amb un objectiu comú i aquest fou un gran èxit seu. També allí intervingué en el Pla estratègic de la ciutat, on demostrà les seves dots per conciliar voluntats: fou un projecte fonamental per tal de dissenyar la ciutat d'avui. Encara m'emociono quan recordo com Manuel Garriga em volia convèncer de nous projectes per a Terrassa. No costava gaire convèncer-me perquè aleshores allò que calia era que hi haguessin persones que aportessin idees, coneixements i il·lusió. Jo confiava en ell i mai no me'n vaig penedir.

Al cap d'un temps deixà de participar en les tasques de govern municipal i en la docència. Va ser un luxe excessiu haver prescindit de la seva capacitat política durant els seus darrers anys, malgrat que estigué sempre disposat a treballar de manera desinteressada i apassionada per les idees socialistes amb valentia, eficàcia i capacitat, per aconseguir un futur més just i més lliure, amb tota la força de la seva vitalitat des de l'entrega generosa del propi esforç.

